

Sygn. akt V CSK 261/14

POSTANOWIENIE

Dnia 26 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa J. S.
przeciwko Gminie Miasta O.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 listopada 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 17 stycznia 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W wypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001, II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01 OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, niepubl.). Powołanie we wniosku przesłanki określonej w punkcie drugim wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, niepubl.). Dla skutecznego natomiast powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej.

Argumentacja powoda powołana w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie prowadzi do stwierdzenia, że wystąpiły omawiane przesłanki. Zasadnicze znaczenie skarżący nadaje przesłance oczywistej zasadności skargi uzasadnionej rażącym naruszeniem art. 328 § 1 w zw. z art. 391 k.p.c. oraz art. 65 § 1 k.c. Wbrew jego twierdzeniu, takie uchybienia nie zostały

wykazane zarówno w odniesieniu do sposobu sporządzenia uzasadnienia Sądu drugiej instancji, jak i dokonanej oceny prawnej w zakresie braku zgody inwestora, o której mowa w art. 647¹ § 2 k.c. Naruszenie art. 328 § 1 k.p.c. zachodzi jedynie wtedy, gdy uzasadnienie kwestionowanego orzeczenia nie zawiera wszystkich wymaganych tym przepisem elementów, bądź zawiera braki uniemożliwiające kontrolę kasacyjną. W wypadku oczywistej zasadności skargi wadliwości te muszą być ewidentne, widoczne bez głębszej analizy motywów Sądu drugiej instancji, a takiej kwalifikowanej postaci naruszenia motywy zaskarżonego wyroku nie wykazują. Nie zachodzi także niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka sprzeczność rozstrzygnięcia z powołanym przepisem prawa materialnego, zwłaszcza wobec wiążącego ustalenia, że inwestor zgłosił sprzeciw, o którym mowa w art. 647¹ § 2 k.c. Odnosząc się do wskazanego zagadnienia prawnego dotyczącego problemu czy przyjęcie przez inwestora, który zgłosił sprzeciw, w protokole odbioru od podwykonawcy robót objętych umową, oznacza, że inwestor wyraził na nie ostatecznie zgodę, wskazać należy, że zagadnienie nie może mieć charakteru kazuistycznego i służyć uzyskaniu przez skarżącego odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej pewnych szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia, a do takiego rezultatu zmierza wniosek w tym zakresie. Na marginesie jedynie trzeba zauważyć, że dokonanie odbioru robót budowlanych jest wykonaniem przez inwestora obowiązku wynikającego z umowy zawartej z wykonawcą, niezależnie czy dany fragment robót wykonywał sam wykonawca, czy osoba trzecia – brak zgody inwestora nie ma wpływu zarówno na kształt obowiązków umownych łączących go z wykonawcą, jak i obowiązków umownych łączących wykonawcę z podwykonawcą. Odnośnie do przesłanki potrzeby wykładni trzeba stwierdzić, że przepis musi budzić poważne wątpliwości, a zatem nie wątpliwości zwykłe, które mogą być rozstrzygnięte przez sąd powszechny w toku rozpoznawania sprawy, a wątpliwości kwalifikowane, wynikające z rozbieżnej jego wykładni przez judykaturę i orzecznictwo. Ta rozbieżność musi być ugruntowana, a zatem muszą się wykształcić odmienne stanowiska prawne. Nie stanowi natomiast o rozbieżności w zakresie odpowiedzialności inwestora za opóźnienie wykonawcy względem podwykonawcy odmienne od poglądu Sądu Najwyższego stanowisko sądu powszechnego w jednej

sprawie. Nie podlegają wykładni wszystkie zagadnienia, które mogą pojawić się przy okazji rozpoznawania sprawy, a tylko te, które mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia a jednocześnie mogą mieć wpływ na jednolitość orzecznictwa sądów. Wniosek o wykładnię art. 647¹ § 2 k.c. w zakresie wyjaśnienia, czy dokonanie czynności wskazanych w zdaniu drugim przepisu przez inną osobę, niż wykonawca ma znaczenie prawne, tego warunku nie spełnia.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego nie orzeczono, bowiem wniosek powoda o ich zasądzenie nie dotyczy etapu przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

[aw]